

vits noget, som vil være Sagen uvedkommende. — Den ærede Landsþingsmands Indledning af sit Foredrag forekom mig forresten at afgive et Beviis for, hvorledes man, gaaende ud accurat fra de samme Grundsatninger, kan komme til en aldeles forskjellig Bedømmelse af et Arbeide. Jeg kan nemlig erklære mig aldeles enig med den ærede Landsþingsmand i Henseende til den Opgave, som han mener, man burde stille sig ved Ordningen af de Forhold, man her discuterer for Colonierne; thi jeg har netop ogsaa havt det for Die at bidrage mit til at skabe et saadant Institut for Colonierne, at derpaa Coloniernes Retstilstand mulig kunde udvikles med den muligste Selvstændighed. Det har just været det Formaal, som jeg har sat mig, og i det foreliggende Lovforslag er maaskee dette Formaal forsaavidt for tørt og indskrænket fastholdt, at jeg slet ikke har bekymret mig om noget Andet, end hvad der practisk kunde føre til dette Resultat. Den ærede Landsþingsmand synes nu at antage, at naar dette Forslag bliver til Lov, saa vil lige det Modsatte skee; men det kan jeg rigtig nok ikke begribe, hvorledes han udleder det deraf. Jeg kan vel begribe, at han kunde finde det for os begge sælles Udgangspøtmeed bedre og fuldstændigere naaet, naar § 3 i Udkastet slet ikke stod der, naar nemlig den Deel af den lovgivende Myndighed, som er forbeholdt Moderlandets Legislatur, var udeladt, thi det er sandt, at naar det Hele var overladt Colonialraadet alene i Forbindelse med Kongen, saa vilde den coloniale Lovgivning og Udviklingen af den coloniale Retstilstand i en langt høiere Grad blive selvstændig, end det er tilfældet ved Forslaget. Men den Omstændighed, at man af Grunde, som jo ogsaa nu ved Afstemningen har fundet det ærede Þings Bisald, finder, at Moderlandet ikke bør opgive sin Indflydelse paa Lovgivningsmagten der, synes mig dog ikke at kunne berettigge til deraf at udlede, at hele Forsøget paa at give Colonierne Afgang til en selvstændig Retudvikling skulde ansees strandet som en Følge af dette Forslags Antagelse.

Scholin: Jeg maa endnu tillade mig at fremsøre den Bemærkning, at jeg troer, at det ved Sagens Behandling her i Þinget efter

min Ansættelse omtrent har stillet sig saaledes, at man har været enig om, ikke at opgive Rigsdagens Indvirkning paa Coloniernes Lovgivning, forinden man havde tilfikkret Colonierne en Grundbass, hvorved de Rettigheder, som man ønskede at give Coloniernes Beboere, vare sikrede, og at man ved Lovudkastet ikke har fundet dem saaledes sikrede, ligesom Udvalget ikke har været villigt eller istand til at udarbejde et saadant Grundlovsforslag, hvorved man kunde finde sig betrygget, og at man derfor, saaledes som Afstemningerne vise, ikke har opgivet fremtidigt fra Rigsdagens Side at kunne indvirke paa Coloniernes Lovgivning, fordi man ikke ansaae Tilstanden der tilstrækkelig sikret til at kunne overlade Udviklingen deraf til Colonierne og Regjeringen uden Medvirkning af Rigsdagen. Og troer jeg, at det staar klart af forskjellige Erklæringer her i Salen, at flere Medlemmer have stemt for Loven, saaledes som den nu synes at ville blive vedtagen, af Frygt for, at de i Fremtiden ikke skulde kunne faae Leilighed til at indvirke paa Coloniernes Tilstand.

Orsted: Uagtet Tiden er saa langt fremrykket, kan jeg dog ikke undlade at tale nogle saa Ord angaaende de her omhandlede Forslag. Det forekommer mig, at der ikke er noget andet Sted, hvor at de Mand, som ere fremkomne med de omhandlede Endringsforslag, have havt saa liden Hjemmel til at beraabe sig paa Udvalget, som her; thi Udvalget har vel fremsat nogle af de Bestemmelser, som de have foreslaaet, tildeels i nogle andre Ord; men det har fremsat dem som Antydninger, der skulde tages under nærmere Overveielse, naar der skulde gives en almindelig Coloniallov, en Coloniallov af et ganske andet Omfang end den, hvorom her er Spørgsmaal; men de Bestemmelser, som her foreslaaes, maae tage sig ganske forunderligt ud, naar de komme ind i en Lov, som slet ikke bestemmer Noget angaaende de allervigtigste Punkter og Colonierne nærmest magtpaaliggende Forhold. Det er mærkeligt, at der kommer en Paragraph, som begrænser den kongelige Myndighed med Hensyn til Embedsmændene, og henviser i saa Henseende til Grundloven, uagtet Grundloven i sin Heelhed ikke skal gjælde der. Det hedder,